

ongantið kom umsókn úr sornhúsinum um lækking, um oljuprisirnir á heimsmarknaðinum lækkaðu.

FUGLURIN GÓDAST Í STAVANGER - MEIR SEINKAÐ

Myllarans lomvigi slitur upp land í öllum góðum. Og nú skal hann aftur hava okkurt gott í kjósina. Hetta fór at taka 20 minuttir í mesta lagi, segði skiparin.

Vit hava lent í öllum góðum.

Onkur hevur verið tystur á ferðini. Lýtt er í veðrinum, og hann hevur drukkið so væl. Nú vit eru sett, og hann fer á fótur at strekka seg, kennir hann trond til at fara á „kontorið“ har framm. Men hetta er kanska ikki so lætt beint nú, tí hvat skulu teir gera við tað, meðan teir standa her á flogvøllinum. Uppi í 10 túsund metra hædd og úti við 30 kulda stigum frýstir alt við tað sama, og helst er tað uppløyst onkursveina, áðrenn tað kemur niður aftur í fangið á móðir jörð.

Drúgt er at fáa upp í kjósina. 20 minuttir fara. Tað liður yvir hálvan tíma - einar 35 minuttir. So ger hann aftur renningarlop á seg, og nú man ikki vera nakað lægtrýst, tí nú er hann ikki sum hellufuglur, ið slapp undan glupinum. Her eru ongar luftiður.

Eg hyggi at klokkin, nú hann hevur sagt, hvussu langa tíð tað fer at taka, til vit eru í Kastrup. Vit skulu flugva víðari til London klokkan fimm henda sama seinnapartin, men verða ikki í Kastrup fyrr enn klokkan hálvgumseks.

Nú sita vit her.

INFORMATIONIN

KUNDI VERIÐ BETRI
Ein skaffari stendur har framm. Eg vægi mær fram til hansara at spyrja, um hann veit nakað at siga mær. Nei, hann vitsti einki. Hetta mátti eg heldur spyrja umboð Myllarans um, tá vit komu til floghavnina í Kastrup.

So gongur ferðin víðari. Einki er við hetta at gera. Flogskiparin segði í Vágum, at fólk úr Myllarans sornhúsi skuldi vera fyrri okkum, um vit høvdu bráskund, at vera okkum til hjálpar.

FERDASEDLARNIR KANAST

Væl gongst at koma niður, og komin inn um dyrnar í høllini, leita vit okkum til eina lúku har at spyrja. Fryntlig frúgv stendur har. Nei, nei, tit hava onga neyð, tí hetta flogfarið, tit eru

komin við úr Føroyum, er tað sama, sum skal til London. Nú, og eg spurdi um hetta á ferðini niður, og teir vistu - ella gittu - einki vita. Tað helt hon vera neyðarsligt. Men tað lata seg siggja ferdaseðlarnar - og passið, um nøvn og alt samsvaraði. Og hon fór gjølla um. Valla hevði hon latið okkum farið ígjøgnum, um eitt navn stóð í passinum og annað á ferdaseðlunum. So flýggjar hon okkum atgongumerkini til sætin. Tað fer at vera okkurt um hálvan tíma, til flogfarið fer, heldur hon.

RÍKMENN BÍÐA - FØROYA FÁA SKULDINA

Ferðafólkið er komið um borð, og eftir at flóðan er spæld í danskari og enskari „version“, so kemur ein mansrødd og „presenterar“ seg, at „det er kaptajnen på fly nr. 117 fra Kastrup til Gatewick“ og at „passagerne bedes venligst undskyldte den store forsinkelse, men det skyldes, at flyet har været på Færøerne i formiddags, og vejret deroppe var meget dårligt, og flyet af den grund var så forsinket“.

Det skalt tú siga. Nú skuldi aftur hesar fallitreyvarnar hava upp á pukkulin. Hann man vera „inspireraður“ av H.C. Andersen og hava lisið „Det er ganske vist“ áðrenn hann var farin frá húsum í morgun, hugsi eg. Er tað lógið, at blaðfólk og ótargar fáa slíkar lýgusøgur settar upp á prent um grindadráp og annað, tá ein søga um veðrið kann broytast so nógv eftir so stuttari tíð?

TEY LATA HÁNT UM RÆTTINGAR

Eg havi hetta á orði við eitt av konufólkunum, ið gekk og ambataði, at søgan hjá skiparanum um seinkanina var bæði óson og so vantandi nøg. Í Jo. jo, der var mange forsinkelser på Færøerne på grund af vejret. Tað kundi hon siga omu síni. Eg var komin við úr Føroyum, men hann nevndi einki um tær verunligu orsökarnar til, at flogfarið var seinkað. At Kastrup luft-havn hevði verið hálvavegna stongd, tí so tjúkt var í mjørka, og at hesin fuglurin hjá Myllaranum var noyddur at fara niður í Stavanger at fáa sær upp í kjósina, so hann var mentur at halda ferðini fram til Kastrup. Áh, ja, De har været med? ... ja, men det er begrænset, hvad en kaptajn har tid til at fortælle. - So kundi hann sagt satt, tað sinderið hann segði.

SUM Í SALOMONS TEMPLI

Eg ansi eftir, nú vit eru sessað aftur, at nú er „templið“

skilað sundur í tveir partar við einum forhang. Men hetta er øvugt sum Salomons tempul, tí her koma vit úr forgardinum inn í hitt allarheilagasta, og hava gingið gjøgnum tað innar í hitt heilaga. Men forhangid er skrædnað eftir miðjuni rætt sum tað hendi við forhanginum í templinum langafriggjadag fyrri skjótt tveimum túsund árum síðan.

SKULDI HOSNAR-UNGIN GÓDAST?

Úr tí allarheilagasta koma nú gjøgnum skrædlið skaffarin við trækvinnum sínum, skúgvandi matvogn undan sær aftur eftir dúrkunum. Hvørjum tey fara at borðreiða við fyrri okkum í tí heilaga. Hini munnu valla hava latið sær lynda, at skaffarin einans hevur slett blóð av dyrnum á dúrkið. Seigan galtahárygg fyrri aðru ferð í dag? Verri, enn tá sviar komu til Bornholm sum húskallar, og fingur „sild og søbe tre gange daglig“. Á nei. Her liggur buliðurin av einum hosnaraunga. Eitt lítið ilati við meis stendur á bakkanum. Meg minnst heimanfrá, at tey plagdu at geva hosnum meis fyrri at fíta tey. Nú er dekan og seint at goða hann, skuldi hann roynst nakað solum. Men her eru ongar stálskaffigreidur ... ið hvussu er ikki í tí heilaga - hvussu tað er har framm í tí allarheilagasta. Eg skuldi royna at klýna smørið útum hveitibollan, tey hava sett mær. Smørið er heldur sturt. Beint komið úr kuldagoymslu helst. Hetta neyðarsliga plastblaðið stókkur av. Ríkur á tvørar yvir um og í bakkan hjá einari enskari frú, har situr. Hon hvøkkur við og lítur í kring. Sær meg sita við avstøktum knívi. „Sorry“ stami eg.

Onkusvegna fekk eg kortini morlað henda búiðin sundur við tí, sum eftir var av knivblaðnum. Synd at siga kortini, at væl var piðað.

KOMA TIL GATEWICK

Ferðin til Gatewick varð søgd at fara stívan hálvanannan tíma. Og hetta helt. Fuglurin stettar inn fyrri dymar, so okkum nýstist ikki at fara niður gjøgnum nakran leytara, men beint inn á gólvið í komuhöllini. Drúgt er at koma gjøgnum høllina. Onkustaðni skulu vit vísa passið.

- MEN HVAR ERU KUFFERTINI

Nú er at leita sær fram hagar, sum ferðagóðsið kemur. Vit siggja tað lýsa á talvuni „117 from Copenhagen“ og stilla okkum í góðum toli at bíða. So fer bandið til gongu. Tey fyrstu kuffertini eru brátt komin. Vit stara

móti lukuni og vóna, at okkara skulu koma. Nú er tolið farið at ganga undan av øllum hesum trupulleikum. Vit halda okkum kenna, at okkurt kuffertið kemur fyrri aðru ferð. Hava kortini ikki mist alla vón, tí beint nú vóru eini eldri hjún, sum ikki fingur teirra kuffert fyrr enn nú. So kundi okkara eisini koma. Men hetta, sum vit hava miðað okkum eftir, kemur nú undan fyrri fjórðu ferð. Eingin eigari tyktist melda seg. Bráðliga steðgar bandið. Nú kemur ein av teimum, sum eru í vinnu her og spyr - í djúpastu samkenslu - um vit hava ikki fingið okkara kuffert. „No, no“. Men so vóru tey ikki við, tí einki kuffert var eftir í flogfarinum.

- TEY LIGGJA EFTIR

Vit standa sum kánus. Lita hvørt at øðrum. Skuldu millum fólk í kvøld. Heitt og kleimíð hevur verið her í kjósini á Myllarans fugli. Sveittin lekur av okkum. Skulu vit nú ikki fáa skift? Eg uggi meg kortini við, at tað er ikki so galið. Katrina gamla har norðuri og sama Nicolina ráddi frá at vaska ullina í ov nógvári sápu, tí so vaskaði man alt lanolinið burtur úr henni, og hon misti isolatiónsevnið. Er storknaður seyðasveitti so góður, so skuldi storknaður mannasveitti ikki verið so út av lagi. So har varð einki at skammast við.

„What shall we do with the drunken sailor?“

HJÁLPSAMUR STAVNSMADUR

„Jú, tit skulu fara yvir hagar“, sigur hesin samkenslufulli bretin „streith ahead,

down the hall“. Har sat onkur, sum skrivaði upp. Tey skuldu ivaleyst taka sær av okkara viðføri. Tí burtur var tað ikki. Nei, gaman í. Men hvar mundi Myllarans fuglur hava skvett tað burtur úr sær?

Og uppi fyrri endanum í høllini sita hesi bæði og skriva upp um ferðagóðs, sum saknast. Spyrja eftir ferdaseðlum og kvittanum fyrri, hvussu nógv „kolli“, vit hava latið inn. So breiða tey út eitt blað við myndum av kuffertum og spyrja, um okkara líkst nokrum av hesum. Á nei, tey bera ikki á brá at líkjast. Men hvussu í allari víðu verð skulu hesi stakkaladýrini vita, hvussu kuffertini siggja út, sum Maria Poulsen selur. Kortini so royna vit at greiða frá: At tey vóru svørt, og at annað hevði reyða rípu kring um, og at krampur vóru fyrri endunum umframt lásini á síðuni, og honk var í endanum at draga tað, hjól undir, og nýralás á hinum, læst út í oyruni á snarlásinum, og at nýralásið var úr

messingi sum knapparnir í eyðkenningsbúna teirra. Werry well. Ja, teir skuldi „do our best“, sum hann málbar seg, og lovaði at senda okkum kuffertini til gistingarhúsið.

KOMA INN TIL LONDON OG FINNA GISTINGARHÚSIÐ

Ja, so er einki annað at gera, enn at leita okkum eftir Gatewick-expressuni.

Tað gongur við fúkandi ferð inn eftir - Mundi vera um try korter, so vóru vit á Victoria-jarnbreytarstøðini. Hadaði fingur vit ein hýruvogn at flyta okkum yvir í Queen's Gate í Kensington, har vit skuldu búgva á einum gistingarhúsi, sum umboð ferðamannastovunnar í Føroyum hevði útvegað. Skuldi vera betri enn miðal høvdu teir sagt.

Framhald

McAfee Anti-Virus

McAfee VirusScan er sera lætt at nýta. VirusScan finnur og burturbeinur kend og nýggj telduvirus áðrenn tey gera um seg. VirusScan verður javnan endurnýggja og fæst til DOS, Windows og OS/2.

Vit senda um alt landið. Prisir frá kr. 487,- (v/mvg)

Adaptive Design, 690 Oyndarjarður, Tlf. 44872, Fax. 44873